

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

21. LEDNA 2018

Z obsahu:

Mše svatá - úkon

kajicnosti

Katecheze

Svatého otce Františka
při generální audienci

3. ledna 2018

- strana 2 -

Blahoslavená

Laura Vicuña

Libor Rösner

- strana 4 -

**Jak Lucifer povstal,
aby pronásledoval Církev
(2 - dokončení)**

Sr. Marie od Ježíše

z Agredy,

služebnice Boží

- strana 6 -

Ani oko nevidělo... (11)

F. J. Boudreaux SJ

- strana 8 -

Asia Bibi strávila deváté

Vánoce ve vězení

- strana 9 -

Zmýlili jste se někdy?

- strana 10 -

**Protestantská
reformace - shrnutí (6)**

- strana 11 -

**Suma o darech
svatého Josefa (96)**

- strana 12 -

Ani oko nevidělo... (11)

Hlava XI. SPOLEČENSKÉ RADOSTI V NEBI

Život v nebi je i životem čistých *radostí společenských*. Ze všech slastí, kterých vyvolení požívají kromě blaženého patření, jistě *nejsladší jsou ty radosti, které vyplývají z našeho společenského styku s vyvolenými*. Člověk je od přirozenosti tvor *společenský*. Naše nejvyšší a nejlepší schopnosti jsou vyhrazeny pro společnost, a nikdy nejsme tak zcela ve svém živlu jako ve společnosti bližních. Proto též všichni lidé milují společnost vyjma lidské mrzouty, kteří jsou vlastně morálními zřůdami. Neblaze přechovávají a žijí ve svém nitru některou z nejhorších vášní naší padlé přirozenosti a staví si tak základy pekla ve vlastním srdci. V tomto bezbožném a beznadějném stavu není lásky k Bohu ani k bližním, a proto tam nemají místa ani společenské radosti. Vyjma několika málo takových lidí všichni ostatní milují společnost. I osamělý poustevník ji miluje. Ale protože v ní na tomto světě vidí nebezpečí pro duši, odpoutává se zde od ní, aby se z ní mohl radovat *v příštím životě, kde společnost ztratí svůj nebezpečný prvek*.

Vzájemný styk s lidmi stejně smýšlejícími je již na tomto světě zdrojem čistých radostí, které však nikdy nejsou a nemohou být dokonalé. Jsou to růže s ostrými trny, které nás zraňují mnohdy až do krve, i když nás potěšují libeznou vůní. Jak často jdeme do společnosti s lehkým srdcem, a vracíme se smutni a zarmoucení! Proč? Protože naše srdce bylo raněno, snad zlomeno zlou nárazkou anebo nelaskavým výkladem našeho jednání, ač jsme měli nejlepší úmysly. I naše nejsvětější úkony bývají kritizovány a často se nám podkládají úmysly, jaké nás nikdy ani nenapadly. Zklamali nás naši nejlepší přátelé a prozradili chladnému a ukrutnému světu tajemství, které jsme jim v důvěřivé prostotě svěřili. Slovem – i když bývá styk s bližními pramenem čistých radostí, nezřídka bývá i příčinou největšího utrpení. Neboť v nynějším nedokonalém stavu jsme hříšní a sobečtí. Dovolujeme si projevovat jiným žárlivost, závist, přirozený odpor a jiné nezřízené vášně své zkaže-

né přirozenosti. Nemilujeme všechny lidi, a proto ani nás všichni nemilují. Vidíme na druhých mnoho nedostatků, které je činí nám nemilými, a oni zase vidí na nás chyby, pro které nás nikterak nemohou milovat. *Proto dokud žijeme v tomto smrtelném těle, musí být k našim společenským radostem přimíchána určitá dávka hořkosti*.

V nebi však nemůže být sobectví, ani neláska, ani nezřízené náklonnosti, a proto ani naše společenské radosti tam nebudou smíšeny s hořkou žlučí. Odmysleme si na okamžik všechny nedostatky a nedokonalosti, které kazí společenské radosti na tomto světě, a pohlédneme jen na jejich slunnou stránku a podívejme se, co vlastně činí náš styk s druhými radostným. Bude to zrcadlo, v kterém uzmíme aspoň odlesk společenských radostí v nebi. Které vlastnosti na druhých jsou vlastně příčinou, že se s nimi tak rádi stýkáme? Je jich šest: *ctnost, učenost, krása, jemné chování, vzájemná láska a příbuzenské vztahy*.

1. *Ctnost* je vlastnost, jež nás nejvíce připodobňuje Bohu, a právě ona již zde na zemi bývá zdrojem čistých společenských radostí. Nevedeme-li čistý život, nemůžeme mít radost ze žádné společnosti, vyjma že bychom byli úplně zkaženi. *Ani krása, ani učenost, ani jakákoliv jiná vloha nemůže nahradit ctnost, kdežto ona může v největší míře nahradit všechny ostatní nedostatky*. Proto se zkažené osoby cítí nuceny v přítomnosti dobrých aspoň zevně se chovat ctnostně. Dobře vidí, že jinak by jejich přítomnost byla urážkou a že by kazili druhým radost.

Když se setkáme s člověkem, jehož každé slovo je prochnuto Duchem Božím, jehož celý zevnějšek projevuje vroucí spojení duše s Bohem a jehož tvářnost vyzařuje krásu andělské čistoty, zkrátka: setkáme-li se s někým, kdo je zřejmě celý Boží, pokládáme si za štěstí, smíme-li strávit několik okamžiků v jeho společnosti. Jeho společnost nejen potěšuje, ale též posvěcuje. Je-li tomu tak již na tomto světě, kde všechna svatost je nedokonalá, co máme říci o radosti v nebeské společnosti? *Svatost je podstatnou vlastností všech nebešťanů*. Všichni jsou čistí, neboť nikdo nečistý nemůže Boha vidět.

Všichni jsou *účastníky božské přirozenosti* v daleko vyšší míře, než je to možno na tomto světě, a proto jsou též všichni oděni neposkvrněnou čistotou Boha samého. Mimo to jsou též úplně prostí všech přirozených vad, které na tomto světě činí mnohé osoby, i svaté, nemilovanými, ano odpornými, nesnesitelnými. Protože *sláva není přirozenost, ale zdokonaluje ji, nebude ani naše povaha zničena spojením s Bohem*. Vše, *cokoliv je v ní chybného, nebo co druhé dráždí, zmizí a zůstane jen vše milé a dokonalé*. Proto styk se svatými bude pro nás pramenem nejčistších radostí.

2. *Učenost* se vším, co k ní náleží, je druhým zdrojem radosti. Vydržíme celé hodiny sedět a poslouchat zajímavé rozmluvy učeného člověka, i když není ctnostný uvnitř, nýbrž jen zevně má náležitou ctnost. V přítomnosti takové osoby se nám zdá, že sajeme do sebe proudy rozkoše, nad niž většího požitku si náš rozum nemůže přát. Jsou-li tyto radosti tak velké již zde na zemi, kde i nejmoudřejší tak málo vědí, co říci o týchž požitcích v nebi? Tam všichni budou moudří, všichni poznáním naplnění, ač ne všichni v téže míře. Přesto však *poznání každého z nich bude pramenem radosti pro druhé*.

3. Také *osobní krása* je na tomto světě zřídlem radosti. Každý ví, že dokonalá osobní krása sladce, ale mocně přitahuje lidi, a že ten, kdo ji má, poskytuje jiným daleko více potěšení než ten, kdo ji nemá. V nebi však a jen v nebi jsou všichni krásní, a to dokonale. *Duše je oděna krásou Boha samého; On ji uděluje v blaženém patření*. Tělo zase je oděno krásou a slávou, podobnou kráse oslaveného těla Kristova. Každý v nebi je tudíž přioděn libezností daleko vyšší, než si zde na zemi dovedeme představit. Je-li tedy tak velkým potěšením obcovat s osobami, které mají přirozenou a pomíjející krásu tohoto světa, co říci o radostech ze styku s osobami oděnými krásou Boha samého!

4. *Jemné chování* je jinou vlastností, jež nás činí ve společnosti milými. Naše osobní krása někdy nebo při prvním setkání jiné vábí, ale brzo je odpuzuje, ano, jsme-li nezdvořilí a hrubí, se jim i oškliví. *Vzdělaná mysl, jemné smýšlení a jemné chování*

musejí nutně osobní krásu doplňovat, má-li být zdrojem radosti pro druhé. Je jisté, že v nebi, kde celá naše bytost bude zdokonalena, tato jemnost mysli i srdce a celého osobního zjevu a chování bude dokonalejší a v našem styku s vyvolenými bude pramenem vznešených požitků.

5. Jiným zdrojem společenských radostí je *vzájemná láska*. Čtyři povahové vlastnosti, o kterých jsme právě uvažovali, bývají příčinou, že se lidé vzájemně milují. *Láska však korunuje a zdokonaluje povahu* a ve společnosti ušlechtilých lidí bývá zdrojem přemnohých čistých radostí. Ale i kdyby byla lidská láska sebečistší a kdyby byla milostí povýšena až na ctnost, přece nikdy nám nemůže dát radost nezkalenou, protože zde na světě nikdy nebude úplně dokonalou. *Jen v nebi je láska dokonalá.* Tam budeme všechny milovat mnohem něžněji a čistěji. Naše láska bude vzájemná, a proto obcování s vyvolenými nám bude zdrojem tak veliké slasti, že ji předčí jen nevyšlovné štěstí blaženého patření. *Taková oblažující láska by sama byla s to, aby tento chladný svět proměnila v nebe.*

Předpokládejme, že můžete opravdu říci: „Všichni moji známí mě milují nečistší láskou a každý cizinec, který ke mně přijde, hned si mě upřímně zamiluje. Nemám nepřátel, ani jednoho. Nikdo mi nezávidí, ani na mne nežárlí, nikdo mi ještě neřekl nelaskavého slova a nikdo ještě nikdy o mně nesmyslel zle. Zdá se, že je každému pravou rozkoší mluvit o mně a prokazovat mi nejrůznější služby lásky. A naopak zase já miluji upřímně všechny a mám radost, když jim mohu prokazovat dobro.“ Tak jistě ještě nikdo nemluvil na tomto nedokonalém světě. Ale kdybyste to mohli opravdu tvrdit, požívali byste blaženosti, již ani náš božský Pán ani nikdo ze svatých na této zemi nedosáhl. Každý by právem na vás hleděl jako na nejšťastnější bytosti na světě.

A taková blaženost nás očekává v našem nebeském domově. *Tam budeme moci všechny milovat nejdokonalejší láskou a všichni zase budou právě tak milovat nás.* Tam nebudeme mít nepřátel, nikdo nebude o nás smýšlet nelaskavě, nikdo nebude posuzovat naše řeči a chování, nikdo nás nebude tupit nespravedlivými narážkami, nikdo nebude podkládat nelaskavé úmysly našemu počínání. *„Bůh je láska,“*

Asia Bibi strávila deváté Vánoce ve vězení

Deváté Vánoce strávila v cele smrti pákistánská křesťanka Asia Bibi. Do vězení se dostala v roce 2009 poté, co ve sporu s muslimskou sousedkou měla vyslovit: „Vyznávám své náboženství a věřím v Ježíše Krista, který zemřel na kříži, aby spasil lidstvo. A co udělal tvůj prorok Mohamed, aby lidstvo spasil?“ O rok později byla odsouzena k smrti oběšením. Krátce před vánočními svátky se šestačtyřicetiletá Asia Bibi mohla setkat s nejbližšími. Podle jejich svědectví si

uchovala silnou víru a pokoj ducha. Sama utěšovala své děti a posilovala je ve víře. Ujišťovala je, že v celé této bolestné historii vyznačuje Prozřetelnost svoji cestu. Obrátila se také na papeže Františka a všechny křesťany na světě s prosbou o modlitbu. Vzhledem k Roku eucharistie, který pákistánská církev slaví, požádala Asia Bibi rovněž o zpověď a svatě přijímání.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
27. 12. 2017

(1 Jan 4,16) a jestliže my *Mu budeme podobní, protože Ho užíme tak, jak je*, budeme mít též onu božskou lásku, a to v mnohem vyšším stupni než zde na světě.

6. Kromě toho, co jsme již vypočetli, ještě jedna věc bude pro nás zdrojem mnohem větší radosti. Totiž *shledání v nebi s těmi, jež jsme zde milovali*, protože k nám byli připoutáni posvátnými svazky příbuzenskými anebo svazky věrného přátelství. Protože *sláva nezničí naši přirozenost*, nezničí ani naše přirozené ctnosti, nýbrž je zušlechťí. *Proto vezme s sebou do nebe i svou přirozenou lásku k příbuzným a k přátelům.* Tak Ježíš Kristus, náš vzor, miluje nyní svou svatou Matku i přirozenou láskou hodného syna. Miluje ji nejenom proto, že je tak čistá a svatá, ale i proto, že je jeho Matkou. Povýšení jeho lidské přirozenosti nade vše, co není Bůh, nezničilo a nezmenšilo v Něm přirozenou lásku dítěte k matce. Maria zase miluje nyní Ježíše mnohem něžněji nejenom proto, že je její Bůh, ale i proto, že je její Syn, tělo z jejího těla a kosti z jejích kostí. Její povýšení k slávě, nejvyšší hned po slávě Ježíšově, nezničilo ani nezmenšilo v ní přirozenou lásku matky k dítěti. Naopak, *sláva tuto lásku ještě rozohnila k většímu záru, než byla na tomto světě.*

Tak i my přijdeme do nebe i se svou přirozenou láskou k příbuzným a přáte-

lům, ale tato láska bude v nás očištěna ode vši nezřízenosti a nedokonalosti. Jaká radost je v rodině, když milovaný otec se vrátí domů z dlouhé a nebezpečné cesty anebo z krvavé války, kde byl denně v nebezpečí, že bude zajat nebo usmrčen! Jak jsou všichni šťastni, že ho zase vidí a objímají! Jsou-li tyto radosti již zde na světě tak veliké, co je teprve v nebi! Zvláště když tam mají jistotu, že se již nikdy nerozloučí.

Řeknete mi však: „Není nesnadno věřit, že shledání s našimi drahými v nebi je velmi radostné. *Ale což, když se tam s nimi neshledáme?* Když uslyšíme v nebi, že náš otec, naše matka anebo jiná nám drahá osoba je na věky zavržena? Zůstaneme ještě šťastni? Nebude pak něco scházet k našemu úplnému štěstí?“ Na tuto otázku, jež trápi i mnohé zbožné osoby čas po celý život, odpovíme v příští hlavě.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.:
Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly
Sestry Neposkvrněného Početí Panny
Marie v Přerově. Vytiskla Společenská
knihtiskárna v Přerově v roce 1934.
Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934,
Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

(Redakčně upraveno)

Zmýlili jste se někdy?

Každý z nás se už aspoň jednou ocitl v situaci, kdy byl konfrontován s otázkou: „Skutečně existuje nebe?“ Možná to bylo u umírajícího, při rozhovoru s kolegou v práci anebo se sousedem, případně při jiné příležitosti. V naší společnosti, v níž křesťanství slábne, se o životě po smrti a také o existenci nebe stále více pochybuje. To bolestně zakusil i P. Richard Pühringer, když ho v roce 1982 zavolali k jistému umírajícímu. Sám o tom píše. Jeho vzpomínka nutí každého člověka k zamýšlení nad sebou samým...

P. Richard Pühringer je misionářem z Kongregace Nejdražší Krve Kristovy a v současnosti žije v Kufsteinu v Tyrolsku, kde dává duchovní cvičení a věnuje se poutníkům

V nemocnici jsem navštívil jednoho svého žáka a chtěl jsem právě opustit kliniku, když se v tom momentě rozběhla za mnou jedna řeholní sestra a zeptala se mě, zda bych měl čas udělit svátost pomazání nemocných. Osmdesátiletý muž, o něhož šlo, se podle lékařů neměl dožít následujícího rána. Dcera nemocného proto prosila, aby zavolali kněze. Sestra dodala, že tento muž nechce mít s Bohem, s církví a ani s vírou nic společného, a proto je docela možné, že mě odmítne. „Jste i přesto ochoten k němu jít?“ nejistě se mě zeptala. „Ano, proč ne, co se mi může stát? V nejhorším případě mě pošle pryč.“

Když jsem vešel do pokoje umírajícího a on ve mně poznal kněze, jeho první reakce byla: „Už přišel můj čas?“ Co jsem mu měl na to říci? „Kdy nadejde člověku jeho čas, to ví jen sám Bůh,“ řekl jsem. – „V něho i tak nevěřím. Když je konec, je konec!“ Přátelsky jsem mu řekl: „To je ten rozdíl mezi námi dvěma; já věřím v Boha a v to, že smrtí se život nekončí. Existuje další život, existuje nebe, očistec a existuje i peklo.“

Téměř hodinu jsem se pokoušel „andělskými jazyky“ nemocnému vysvětlit pravdy a krásy naší víry. Výsledek byl takový, že on od svého přesvědčení neustoupil ani o milimetr. – „Bůh neexistuje a smrtí se všechno končí!“

Vnitřně jsem se utíkal k Duchu Svátému, k Panně Marii a k andělům strážným, aby mi pomohli a abych nemusel opustit nemocnici bez udělení svátosti pomazání nemocných právě tomuto člověku. Po svém dlouhém bezúspěšném snažení jsem nemocnému položil jednu otázku: „Zmýlil jste se někdy v životě?“ Byl upřímný: „Ano, už mnohokrát.“ – „A co když se mýlíte i v této rozhodující hodině? Tvrdíte, že Bůh neexistuje, ale co když přece jen existuje? Říkáte, že neexistuje ani nebe, a co když přece jen existuje? Ani očistec, ani peklo – ale co když přece jen existují? Mám pro vás takovou nabídku: Vyzpovídám vás, udělím vám pomazání nemocných, přijmete odpuštění pro umírající a podám vám svaté přijímání. Pokud po smrti skutečně nic není, nic neztratíte. Pokud však něco je, tak jste všechno získal!“

Tu se starý muž rozplakal a řekl: „Už nevím, jak se zpovídá; moje poslední zpověď byla před biřmováním.“ S mojí pomocí si potom udělal krásnou generální svatou zpověď, přijal pomazání nemocných, odpuštění pro umírající a přijal i samotného Spasitele. Po svatém přijímání mě chytil za ruku a zeptal se: „Pane pátě, mohl byste se se mnou ještě pomodlit?“ – „Ano, rád. Znáte modlitbu Otče náš?“ – „Ne!“ – „Zdravas?“ – „Ne.“ A na jednou se začal sám modlit:

„Ježíšku, přijď ke mně, udělej ze mne poslušné dítě. Moje srdce je malé, nikdo do něj nesmí vstoupit; jen ty, můj nejsladší Ježíšku. – Takto se naše maminka modlivala s námi dětmi.“

Pak mi vyprávěl, že jeho matka celý život bojovala ze jeho obrácení. Jejím posledním přáním na smrtelné posteli bylo, aby se její syn smířil s Bohem a s církví. A Pán vyslyšel její prosby. Během následující noci – už obrácený a smířený s Bohem – opustil tuto zemi.

Z Vítazstvo Srdca 118/2017 přeložil -dd-

Misionáři zabítí v roce 2017

Podle výroční zprávy, připravované agenturou *Fides* při Kongregaci pro evangelizaci národů, bylo v roce 2017 zabito ve světě 23 misionářů. Jde o 13 kněží, řeholního bratra, řeholní sestru a 8 věřících laiků. Nejvyšší počet misionářů – celkem 11 (8 kněží, 1 řeholník, 2 laici) – bylo zabito na americkém kontinentu, dalších 10 (4 kněží, 1 řeholnice a 5 laiků) v Africe a 2 v Asii (kněz, laik). Od roku 2000, kdy zmíněná tisková agentura sleduje tyto počty, bylo ve světě zabito 424 pastoračních pracov-

níků, z nichž bylo 5 biskupů. Každoroční jmenný seznam těchto misionářů *ad gentes* zaznamenává případy jejich násilné smrti, netvrdí však, že k nim došlo „z nenávisti k víře“. Posouzení případného mučednictví totiž ponechává příslušným církevním autoritám. Mnozí byli zabiti v rámci pokusu o loupež či krádež v kontextech materiální i kulturní bíd.

*Zdroj: www.radiovaticana.cz,
28. 12. 2017*